

Tardes primaverals d'institut

Tardes de primavera en què el termòmetre s'enfila cap als trenta graus, les classes dels instituts de secundària se solen convertir en una sorollada imponent en què els alumnes, suats i barrejats, fins que no entren a les aules caloroses i un pèl desangelades, callen i s'asseuen, no s'aconsegueix un mínim de temps i silenci per a l'estudi.

Naturalment, el professor que des de la sala els escolta en el fenomenal xivarri, més aviat tendeix a pensar que una tal aglomeració d'adolescents és prou difícil que es concentri en qualsevol feina honesta i profitosa.

Quan el professor entra en l'aula assetjada pel sol que fereix per les esclatxes de les persianes, veu una tal gernació confusa d'estudiants que cerquen maneres improbables d'escapar a la matèria de la lliçó de cada dia: Que podem escoltar música?, diuen; que fem un debat?, que anem a jugar a bàsquet?, que, que, que...

És clar que el professor pensa que seria millor anar a fer la migdiada, noble tradició inventada als països

torrats pel sol, però sap que la dèria del treball i l'ocupació exigeix que es dediquin aquestes tardes de sol a la bella i harmoniosa tasca de l'estudi i la comprensió d'una bellíssima llengua romànica que és el català.

Llavors el professor prova de ser convincent. I si no pot l'amor, pot el temor: si no fan els exercicis que els demano els faré copiar! Copiar! Les bases de la pedagogia moderna tremolen en sentir aquesta repugnant paraula! Només de sentir-ne la ressonància les parets de l'escola moderna cruixen! Però, al capdavant, copiar deu ratlles no fa cap mal irremeiable i pot ajudar a mantenir l'atenció.

Avui no caldrà copiar, però.

Llavors el professor passa revista a les taules que, en l'obagor de la classe convidarien al silló d'aigua fresca i la capcinada il·lustrada, però ara no. Ara es tracta d'estudiar les sagrades expressions col·loquials que ens llegaren els avantpassats: viu a la quinta forca, a cau d'orella, a espentes i rodolons, a bots i a barrals...

Els estudiants s'afanyen. Al professor li cau la bava per tots els alumnes, però en especial per l'es-

tudiant negreta que xerra el català filtrat per les ressonàncies de la pura negritud poètica i rítmica i també per l'estudiant romanesa que xerra un català dolç i desconegut, com una fruita exòtica. I pel xavalet que no pot més de calor i es desploma de mala digestió a la taula verda.

Passa per les taules i toca les espatlles dels seus alumnes; els riu; els intenta animar; els crida l'atenció i sembla que la confusió inicial, el caos magmàtic del principi prengui una certa forma creativa. Justa la fusta! A aquest li falta un bull!, què vol dir, senyor professor?, que no és prou assenyat. L'alumne mira amb el front frunzit: que coi vol dir poc assenyat. Que té poc senderi, poc equilibri, poca mesura, poca enteresa.

Ah, llavors sembla que el noi entengui el mot i potser la tarda ha valgut la pena malgrat la sorollada, la confusió i la barreja que es tornen a produir al canvi de classe. Quan tots, confusos i cridaners, s'emmotllen a una altra matèria, a un altre professor, a un altre espai mentre a fora els arbres verdegens d'un verd nou i pur.

Andreu Loncà

Andreu Loncà